

Sygn. akt IV CSK 237/20

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa Kliniki " L." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Narodowemu Bankowi Polskiemu z siedzibą w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Syndyka masy upadłości (...) Banku (...) w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.

o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 listopada 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt IX Ca (...),

1. odrzuca skargę;

2. zasądza od Kliniki "L." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Narodowego Banku Polskiego z siedzibą w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 14 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w O., w sprawie z powództwa Kliniki „L.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej Syndyka Masy Upadłości Spółdzielczego B. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. przeciwko Narodowemu Bankowi Polskiemu z siedzibą w W. o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w N. z 5 lipca 2018 r. w ten sposób, że oddalił powództwo, stosownie do tego zmienił rozstrzygnięcie o kosztach procesu w pierwszej instancji oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiodła powódka, zarzucając naruszenia art. 31 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece oraz art. 95 ust. 3-5 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać m.in. przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie są odrębnymi i samodzielnymi wymaganiami skargi kasacyjnej. Dystynkcja ta wiąże się ze szczególnym celem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który polega na przytoczeniu prawnych racji przemawiających za zasadnością merytorycznego rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych zadań tego środka zaskarżenia. Podstawy kasacyjne i wypełniające je zarzuty determinują natomiast zakres kontroli kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), ich uzasadnienie służy zaś wskazaniu jurydycznych argumentów przemawiających za niezgodnością zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa objętymi zarzutami skargi. Badanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia ma przy tym następczy charakter i warunkowane jest uprzednim pozytywnym zweryfikowaniem powodów przemawiających za przyjęciem skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2020 r., I CSK 799/19, niepubl.).

Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie jest elementem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej; uchybienia w zakresie tego wymagania nie podlegają naprawieniu i skutkują odrzuceniem skargi kasacyjnej a limine jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997/8/114). Dotyczy to nie tylko samego przytoczenia podstaw kasacyjnych, tj. wskazania naruszonych przepisów prawa i postaci tego naruszenia, lecz także uzasadnienia podstaw kasacyjnych przez wyjaśnienie, na czym naruszenie to - zdaniem skarżącego - polegało i jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2000 r., IV CKN 1181/00, OSNC 2001/1/19). Uzasadnienie to powinno być wyodrębnione w sposób redakcyjny i treściowy wśród pozostałych elementów skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2016 r., IV CSK 525/15, niepubl.).

4. Analiza skargi kasacyjnej powódki wskazuje, że nie wyodrębniono w niej wyводу, który pozwalałby ocenić, czy jej podstawy są uzasadnione, a tym samym, czy skarga zasługuje na uwzględnienie. Za takie uzasadnienie nie mogło być uznane lakoniczne rozwinięcie każdego z zarzutów stanowiące element przytoczenia podstaw kasacyjnych, które ogranicza się do twierdzenia, że stanowisko Sądu Okręgowego jest błędne i stanowi wyraz nieprawidłowej wykładni przytoczonych przepisów prawa, bez odniesienia się do argumentów zawartych w motywach zaskarżonego wyroku. W części skargi wyodrębnionej i oznaczonej jako „Uzasadnienie” w punktach 1-7 znajduje się natomiast tylko uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazują na to przytoczone argumenty, odnoszące się jedynie do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Również w podsumowaniu uzasadnienia zawartym w końcowej części skargi skarżąca podaje jedynie, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest w pełni uzasadnione.

5. W tym stanie rzeczy należało uznać, że skarga kasacyjna nie spełniała wymagań konstrukcyjnych, determinujących istotę tego środka i warunkujących jego merytoryczną ocenę, a tym samym podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 5 pkt 8, § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

jw